

Sermo in pulcherrimum Ioseph

Λόγος εις τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ

Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαάκ, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ, ὁ Θεὸς <ὁ> εὐλογημένος, ὁ ἐκλεξάμενος τὸ σπέρμα τὸ ἅγιον τῶν ἰδίων θεραπόντων τῶν ἀγαπησάντων σε, δώρησαι ὡς ἀγαθός, ἵνα βλύσῃ ἐν ἐμοὶ τὰ ρεῖθρα τῆς χάριτος ἐν πολλῇ δαψιλείᾳ, ὅπως ἂν δυνηθεῖν φαιδρὸν τε καὶ μέγιστον ἱστορῆσαι θέατρον τοῦ παγκάλου Ἰωσήφ, τοῦ γεγονότος ἀεὶ σεμνοῦ στηρίγματος τοῦ βαθυτάτου γήρωσ τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ. Οὗτος γάρ, οὗτος ὁ παῖς, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὰς δύο παρουσίας τοῦ Χριστοῦ διέγραψε· τὴν πρώτην, τὴν γενομένην ἐκ παρθένου Μαρίας, καὶ τὴν μέλλουσαν πάλιν ἐκθροεῖν τὰ σύμπαντα. Οὐκοῦν νῦν, ἀγαπητοί, ὑπὸ Χριστοῦ ἡγαπημένοι, ἐδραῖοι γενώμεθα, γεγηθότες τῇ ψυχῇ, ὡς ἀμετεώρως ἀκούειν καὶ θεωρεῖν τηλικαῦτα πράγματα εὐπρεπεστάτου παιδός. Ἐγὼ δέ, ἀδελφοί μου, οὐ τοῦτο μόνον λέγω, ὅτι εὐπρεπέστατόν ἐστι 261 τὸ μειράκιον, ἀλλὰ καὶ θαυμαστόν, καὶ πηγὴ σωφροσύνης, νικητὴς ἄριστος, τρόπαιον θαυμαστόν. Διὸ δὴ μάλιστα τύπος ἐγένετο τῆς μελλούσης ἐκείνης τοῦ Κυρίου παρουσίας. Ἐκβαλέτω οὖν ἕκαστος τῆς ἰδίας ψυχῆς ἅπασαν μέριμναν τῶν γῆϊνων πραγμάτων, καὶ δεξάσθω ἐν πόθῳ τὰ μελικά ἄσματα· εἰσὶ γὰρ πνευματικά, εὐφραίνοντα τὴν ψυχὴν. Ὡσπερ γὰρ ὁ Κύριος ἀπεστάλη πρὸς ἡμᾶς ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ πατρικοῦ τοῦ σῶσαι πάντας ἡμᾶς, οὕτω <καὶ> ὁ παῖς Ἰωσήφ ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ πατρικοῦ Ἰακώβ ἀπεστάλη ἱστορῆσαι τοὺς ἰδίους ἀδελφούς. Καὶ καθὼς οἱ ἀπηνεῖς ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἅμα ἐθεάσαντο αὐτὸν προσεγγίζοντα, ἤρξαντο λογίζεσθαι πονηρίαν κατ' αὐτοῦ, καίτοι φέροντος αὐτοῦ πρὸς αὐτοὺς εἰρήνην παρὰ τοῦ πατρός, οὕτω καὶ οἱ Ἰουδαῖοι σκληροκάρδιοι αἰεὶ, ἅμα θεάσαντες τὸν Σωτῆρα ἔλεγον, οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος, ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ ἡμῶν ἔσται τὸ πᾶν. Καὶ ὅπως ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔλεγον, ἀνέλωμεν δὴ αὐτόν, καὶ ἀπαλλασσώμεθα τῶν ἐνυπνίων αὐτοῦ, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἔλεγον, δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ κατάσχω 262 μὲν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἐσθιόμενοι ἅμα δὴ ἐπώλησαν αὐτόν, σφάξαντες τῇ προθέσει· οὕτω τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ Ἰουδαῖοι βδελυκτοί, τὸ πάσχα ἐσθιόντες, ἔσφαξαν τὸν Σωτῆρα. Ἡ κάθοδος Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον σημαίνει τὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν κάθοδον ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὃν τρόπον Ἰωσήφ ἐν τῷ θαλάμῳ ἔνδον κατεπάτησε πᾶσαν ἰσχὺν τῆς ἀμαρτίας, λαμπρὰ περιθέμενος τὰ τῆς νίκης ἔπαθλα κατὰ τῆς Αἰγυπτίας τῆς ἑαυτοῦ δεσποίνης, οὕτω καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῇ ἑαυτοῦ δεξιᾷ, καταβάς εἰς τὸν ἄδην, ἐκεῖσε ἐξέλυσε πᾶσαν τὴν δυναστείαν τοῦ δεινοτάτου καὶ δυσαιώτου τυράννου. Ἐπειδὴ ἀμαρτίαν ἐνίκησεν Ἰωσήφ, ἐν τῇ φρουρᾷ τίθεται, μέχρις ὥρας στέμματος· οὕτω καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν, ἵνα ἄρῃ πᾶσαν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐν τῷ μνήματι τίθεται. Ἰωσήφ ἐν τῇ φρουρᾷ διετὴ χρόνον ἐποίησε, διατρίψας ἐκεῖσε ἐν ἀδείᾳ μεγάλη· ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν τρεῖς ἡμέρας ἐν ἄδι ἔμεινεν, ὡς δυνατός, μὴ ὑπομείνας φθοράν. Ἰωσήφ ἐκ φυλακῆς τῇ κελεύσει Φαραῶ ἐκβάλλεται εὐμενῶς, ὡς τύπος ἀληθινός, ἐρμηνεύων ῥαδίως 263 ἐνυπνίων τὴν λύσιν, εὐθηνίαν σημαίνων τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι· ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἡγέρθη ἐκ νεκρῶν τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, σκυλεύσας τὸν ἄδην, προσφέρων τῷ Πατρὶ αὐτοῦ τὴν ἡμῶν καταλλαγὴν, κηρύσσων ἀνάστασιν καὶ ζωὴν αἰώνιον. Ἰωσήφ ἐκάθισεν ἐν ἄρματι Φαραῶ, λαβὼν ἐξουσίαν ἐπὶ πᾶσαν Αἴγυπτον· ὁ δὲ Σωτὴρ ἡμῶν, βασιλεὺς πρὸ αἰώνων, ἀνελθὼν εἰς οὐρανούς ἐν νεφέλῃ φωτεινῇ, ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς κάθεται μετὰ δόξης, ἐπάνω τῶν Χερουβεὶμ, ὡς Υἱὸς μονογενῆς. Ἐν δὲ τῷ βασιλεύειν Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον, λαβὼν ἐξουσίαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, ἄγονται ἐκουσίως οἱ

ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ θανέντος ὑπ' αὐτῶν ἄγονται προσκυνεῖν μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἔμπροσθεν τοῦ πραθέντος ὑπ' αὐτῶν εἰς θάνατον, καὶ φόβῳ προσκυνοῦσιν ἐνώπιον Ἰωσήφ, ὃν οὐκ ἐβουλήθησαν βασιλεύειν ἐπ' αὐτούς. Ἐπιγνοὺς δὲ Ἰωσήφ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἀνέδειξε φονευτὰς ἐν μιᾷ αὐτοῦ ῥήσει· μαθόντες δὲ ἐκεῖνοι, ἔστησαν ἄνεοι ἐν αἰσχύνη μεγάλῃ, 264 μὴ τολμῶντες φθέγγασθαι, μὴ ἔχοντες παντελῶς τί ἀπολογήσασθαι, γινώσκοντες ἀκριβῶς τὴν ἑαυτῶν ἀμαρτίαν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ἣ πέπρακαν αὐτόν· ὁ δὲ δοκῶν ἐν αὐτοῖς διαπεφθάρθαι ἐν ἄδῃ, εὐρέθη αἰφνιδίως βασιλεύων ἐπ' αὐτούς. Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐν νεφέλαις ἀέρων, κάθηται ἐπὶ θρόνου τῆς αὐτοῦ βασιλείας, καὶ ἄγονται δέσμοιοι ὑπὸ Ἀγγέλων φοβερῶν πάντες οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος αὐτοῦ, ὅσοι οὐκ ἠθέλησαν βασιλεύειν ἐπ' αὐτούς. Ἐνόμισαν γὰρ τότε οἱ ἄνομοι Ἰουδαῖοι ὅτι, ἐὰν σταυρωθῇ, θνήσκει ὡς ἄνθρωπος· μὴ πεισθέντες οἱ ἄθλιοι ὅτι Θεὸς τυγχάνει ἡκῶν εἰς σωτηρίαν τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καθάπερ Ἰωσήφ ἔλεγε παρρησίᾳ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἐκφοβῶν καὶ ἐκτρέμων, ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ, ὃν ὑμεῖς ἀπέδοσθε εἰς δουλείαν, νῦν δὲ βασιλεύω ὑμῶν, μὴ θελησάντων, οὕτω καὶ ὁ Κύριος δείκνυσι τὸν σταυρὸν ἐν τύπῳ φωτοειδεῖ τοῖς αὐτὸν σταυρώσασιν καὶ ἐπιγινώσκουσιν αὐτὸν τὸν σταυρὸν καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν σταυρωθέντα ὑπ' αὐτῶν. Οἴδατε πῶς ἀκριβῶς γέγονεν ὁ Ἰωσήφ τύπος ἀληθινὸς τοῦ ἰδίου Δεσπότου, 265 ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ ἐξήνηθη ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐκουσίᾳ τῇ γνώμῃ. Ἀρχὴν λοιπὸν λαβόντες ἤξομεν ἐξηγεῖσθαι τὰς τοῦ ὀσίου παιδὸς ἀρετὰς ἐκφράσαντες. Οὗτος ὁ μακάριος ἑπτακαίδεκα ἔτη χρόνον διέτριψεν ἐν οἰκίᾳ πατρικῇ, προκόπτων καθ' ἐκάστην εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ καλῇ καταστάσει καὶ τιμῇ τῶν γονέων. Βλέπων δὲ ἀτοπίαν εἰς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἀνήγγειλε τῷ πατρὶ αὐτοῦ βραχὺ τι ἐκ τῶν πολλῶν· ἀληθῶς γὰρ ἀρετὴ οὐ δύναται συμφυῆναι μετὰ τῆς ἀδικίας· ἄτοπον γὰρ τυγχάνει. Τούτου γὰρ χάριν ἐκεῖνοι ἐμίσουν τὸν Ἰωσήφ, ἐπειδὴ ἀλλότριος τῆς κακίας αὐτῶν ὑπῆρχεν. Ἐνάρετος ὢν ὁ παῖς, ἔχων ἐνύπνια ἐώρα ἐκεῖνα τὰ μέλλοντα συμβῆσεσθαι εἰς αὐτὸν κατ' οἰκονομίαν παρὰ Θεοῦ ὑψίστου. Ὁ δὲ πατὴρ Ἰακώβ, μὴ γνοὺς τὸ ἐν τῷ κρυπτῷ μῖσος τὸ κατὰ Ἰωσήφ, ἀπλότητι ἀγαπῶν τὸν Ἰωσήφ, δι' ἄνθος ἀρετῆς διαπρέποντα ἀεὶ ἐκ νέας ἡλικίας. Νεμόντων δὲ ἐκείνων τὰ πρόβατα ἐν Συχέμ, συνέβη τὸν Ἰωσήφ εἶναι σὺν τῷ πατρὶ· ὁ δὲ πατὴρ Ἰακώβ, ὡς πατὴρ φιλόστοργος, ἐμερίμνα δι' αὐτῶν ἐν Συχέμ· καὶ λέγει τῷ Ἰωσήφ· δεῦρο, τέκνον, ὕπαγε πρὸς τοὺς ἀδελφούς σου, καὶ ἰστόρησον ἀκριβῶς τὴν ὑγείαν αὐτῶν, ἅμα καὶ 266 τῶν ποιμνίων· ἀνάκαμψαι δὲ ἐν τάχει. Λαβὼν δὲ Ἰωσήφ τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς, ἀπῆει μετὰ χαρᾶς πρὸς τοὺς ἀδελφούς του, κομίζων εἰρήνην ἐκ προσώπου τοῦ πατρὸς, ἅμα καὶ τὴν μέριμναν, ἣν εἶχε περὶ αὐτῶν. Ἀπιόντος δὲ αὐτοῦ, πλανᾶται τὴν ὁδόν, μὴ εὐρῶν τοὺς ἀδελφούς σὺν τοῖς αὐτῶν ποιμέσι. Λυπούμενου δὲ καὶ στένοντος δι' αὐτούς, εὗρεν αὐτὸν ἄνθρωπος, δείξας αὐτῷ τὴν ὁδόν. Ὡς δὲ μηκόθεν αὐτούς ἐώρακεν ὁ Ἰωσήφ, ἀπῆει μετὰ χαρᾶς ἐπιποθῶν ἅπαντας τοῦ ἠσπᾶσθαι αὐτούς. Ἀπιόντος δὲ αὐτοῦ, ἰδόντες αὐτὸν ἐκεῖνοι καὶ ὡς θῆρες ἄγριοι ἀνελεῖν ἐβούλοντο τὸν Ἰωσήφ· αὐτὸς δὲ ὡς ἀρνίον ἄκακον ἀπεῖχε τὸ ἐμπεσεῖν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πικροτάτων λύκων. Ὡς δὲ ἤγγισεν αὐτούς, ἠσπᾶσατο εὐμενῶς, εἰρήνην φέρων ἐκ προσώπου τοῦ πατρὸς· αὐτοὶ δὲ παραχρῆμα ἀναστάντες, ὡς θῆρες ἄγριοι, ἐξέδυσαν τὸν χιτῶνα τὸν ποικίλον, ὃν ἦν ἐνδεδυμένος, καὶ ἔβρυχον εἰς ἕκαστος ζῶντα αὐτὸν καταπιεῖν, ὡμοὶ καὶ ἀνελεεῖς τῇ αὐτῶν ἀπεχθείᾳ, καὶ τὸν σεμνὸν ἐκείνον καὶ ἅγιον παῖδα διαφόρως ἤκιζον δι' οἰκείαν μανίαν. Θεωρῶν δὲ ὁ Ἰωσήφ ἑαυτὸν ἐν κακοῖς ὄντα, παντελῶς οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἔχων 267 οἰκτιρισμὸν, εἰς δέησιν λοιπὸν χωρεῖ, καὶ δάκρυα καὶ στεναγμούς προβάλλεται, καὶ ὑψώσας φωνὴν αὐτοῦ ἐδέετο αὐτῶν, λέγων· εἰς τί ὑμεῖς ὀργίζεσθε; Παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς ἀνέχεσθαι με βραχὺ τι, ἵνα δεηθῶ, ἀδελφοί μου. Ἡ μήτηρ μου κεκοίμηται, καὶ Ἰακώβ

ἄχρι τοῦ νῦν πενθεῖ αὐτήν καθ' ἐκάστην, καὶ βούλεσθε ἄλλο πένθος προσάγειν τῷ πατρὶ ἡμῶν, τοῦ προτέρου ἐμμένοντος καὶ μήπω διαβάντος. Παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς ἀνέχεσθαι με βραχύ, μὴ χωρισθῶ τοῦ Ἰακώβ, μὴ κατέλθῃ τὸ γῆρας αὐτοῦ μετ' ὀδύνης εἰς ἄδην. Ὁρκίζω οὖν ὑμᾶς πάντας κατὰ τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων ἡμῶν, Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ, τὸν ἐξ ἀρχῆς καλέσαντα τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἰπόντα· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω καὶ δωρήσομαι. Καὶ πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, τὴν οὖσαν ἀναρίθμητον. Τὸν Θεὸν τὸν ὑψιστον, τὸν δώσαντα ὑπομονὴν τῷ Ἀβραάμ, μονογενῆ υἱὸν αὐτοῦ εὐπροθύμως προσενεγκεῖν εἰς θυσίαν τὸν Ἰσαάκ, ἵνα λογισθῇ τῷ Ἀβραάμ ἡ ὑπομονὴ εἰς καύχημα. Τὸν Θεόν, τὸν ῥυσάμε 268 νον Ἰσαάκ ἐκ θανάτου καὶ δόντα κριὸν ἄντ' αὐτοῦ εἰς ὀλοκάρπωσιν εὐπρόσδεκτον. Τὸν Θεὸν τὸν ἅγιον, τὸν δώσαντα εὐλογίαν τῷ Ἰακώβ ἐκ στόματος Ἰσαάκ πατρὸς αὐτοῦ. Τὸν Θεόν, <τὸν> καταβάντα μετ' Ἰακώβ ἐκ Χαρρὰν εἰς Μεσοποταμίαν, ὅθεν ἐξῆει Ἀβραάμ. Τὸν Θεόν, τὸν ῥυσάμενον Ἰακώβ ἐκ θλίψεως καὶ εἰπόντα δοῦναι αὐτῷ εὐλογίαν. Μὴ στερηθῶ τοῦ Ἰακώβ, καθὼς Ῥαχὴλ ἐστερήθη· μὴ πενθήσῃ με, καθὼς Ῥαχὴλ ἐπένησε· μήτε πάλιν σκοτισθῇ τὰ ὄμματα Ἰακώβ, καθορᾶν προσδοκῶντα τὴν εἴσοδόν μου τὴν πρὸς αὐτόν. Πέμψατέ με πρὸς Ἰακώβ, τὸν πατέρα μου, δάκρυά μου δεξάμενοι. Προπέμψατέ με πρὸς αὐτόν. Ταῦτα αὐτοῦ ὀρκίσαντος κατὰ τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων, παραχρῆμα ἐπέβαλον οἱ δεινοὶ εἰς λάκκον, μήτε τὸν Θεὸν φοβηθέντες, μήτε ὄρκον αἰδεσθέντες, καίτοι περιπτυσσομένου αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσι πάντων, καὶ βρέχοντος τοῖς δάκρυσιν τὰ ἴχνη τῶν ἀδελφῶν, καὶ βοῶντος καὶ λέγοντος, ἀδελφοί, ἐλεήσατέ με, ἐβλήθη παρευθὺς ἐν τῷ λάκκῳ παρ' αὐτῶν. Ἐμβληθέντος δὲ τοῦ Ἰωσήφ ἐν τῷ λάκκῳ τῆς ἐρήμου, ἐν δάκρυσιν πικροτάτοις καὶ θρήνοις ἐλεεινοῖς ἐθρήνησε καὶ αὐτόν καὶ τὸν πατέρα Ἰακώβ, 269 δακρῶν τε ἔλεγεν ἐν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις· ἔφη δέ· πάτερ Ἰακώβ, ἴδε τὰ συμβάντα τῷ τέκνῳ σου, ὅτι ἰδοὺ ἐν τῷ λάκκῳ βέβλημαι, ὡσπερ νεκρός. Ἴδου αὐτὸς προσδοκᾷς με ἐπανελθεῖν πρὸς σέ, πάτερ, καὶ νῦν ἐν τῷ λάκκῳ κατάκειμαι, ὡσπερ φονεύς. Αὐτός, πάτερ, εἰρηκάς μοι, πορεύθητι, ἐπίσκεψαι τοὺς ἀδελφούς σου σὺν ποιμέσιν, ἀνακάμψας μετὰ σπουδῆς, καὶ ἰδοὺ, αὐτοὶ ὡσπερ λύκοι ὠμότατοι γεγόνασι, καὶ μετ' ὀργῆς ἐχώρισάν με ἀπὸ σοῦ, καλὲ πάτερ. Οὐκέτι γὰρ θεωρεῖς με, οὔτε τῆς φωνῆς μου ἀκούεις, οὔτε πάλιν τὸ γῆρας σου ἐπ' ἐμὲ στηρίζεται, οὐδὲ πάλιν ἐγὼ ὀρῶ τὰς ἀγίας σου πολιάς, ὅτι νεκροῦ τεθαμμένου οὐκ ἀμείνων εἰμὶ ἐγώ. Κλαῦσον, πάτερ, τὸ τέκνον σου, καὶ ὁ υἱός σου τὸν πατέρα, ὅτι οὕτως ἐχωρίσθη ἐκ παιδότην τοῦ προσώπου σου. Τίς δώσει μοι περιστερὰν φθειρομένην ἐν λέξεσιν, ἵνα ἐλθοῦσα ἀναγγελῇ τῷ γῆρα τὸν κλαυθμὸν μου; Ἐξέλιπον, πάτερ, τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοί· ἠτόνησε καὶ ἡ φωνή· καὶ οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν. Ὡ γῆ, ὦ γῆ, ἡ βοήσασα πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἅγιον περὶ Ἀβελ τοῦ δικαίου, ἀναιρεθέντος ἀδίκως, καθὼς ἐστὶ παράδοσις ἐκ προγόνων πατέρων, ὅτι ἡ γῆ ἐβόησε πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου, αὐτὴ καὶ νῦν βόησον πρὸς Ἰακώβ τὸν πατέρα μου, γνωρίζουσα αὐτῷ σαφῶς τὸ συμβάν μοι παρὰ τῶν ἀδελφῶν μου. Ὡς δὲ οἱ ὦμοί ἐνέβαλον τὸν Ἰωσήφ ἐν τῷ λάκκῳ, ἐκάθισαν τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν μετὰ χαρᾶς. Ὡσπερ ἂν τις νικήσας πόλεμον πτερώσῃται, οὕτω καὶ οὗτοι μετὰ χαρᾶς τῆς καρδίας ἀνέκειντο. Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν καὶ πινόντων ἐν χαρμῶσιν, ἄφνω ἤσαν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ βλέπουσιν ἐρχομένους ἐμπόρους Ἰσμαηλίτας, ἀπιόντας εἰς Αἴγυπτον, ἔχοντας καὶ καμήλους βαστάζοντας ἀρώματα· καὶ λέγουσι πρὸς ἀλλήλους· πολὺ κρεῖττον ἡμῖν ἐστὶν ἀποδόσθαι τὸν Ἰωσήφ τοῖς ξένοις τοῖς ἐμπόροις τούτοις, ἵνα ἀπελθόντος τελευτήσῃ ἐν χώρᾳ ἀλλοτρία, καὶ μὴ ἔστω ἡ χεὶρ ἡμῶν ἐν ἡμετέρῳ ἀδελφῷ. Καὶ ἀνεῖλκυσαν αὐτόν ἐκ τοῦ λάκκου τὸν ἴδιον ἀδελφόν, ὡς θῆρες ἄγριοι, καὶ λαβόντες τὴν τιμὴν αὐτοῦ ἀπέδοντο τοῖς ἐμπόροις, μὴ μνησθέντες

πατρός αὐτῶν τὴν μέριμναν καὶ τὴν λύπην. Τῶν δὲ ἐμπόρων ὀδευόντων, κατήντησαν ἐν τῇ ὁδῷ ἐν τόπῳ τοῦ ἵπποδρόμου ἔνθα ἐστὶν ὁ τάφος Ῥαχήλ· ἐκεῖσε γὰρ ἦν θανοῦσα ἐν ὁδῷ τοῦ ἵπποδρόμου, ἐπανιόντος Ἰακώβ ἐκ τῆς Μεσοποταμίας. Ὡς δὲ εἶδεν Ἰωσήφ τὸν τάφον Ῥαχήλ τῆς μητρός αὐτοῦ, προσδραμὼν ἔπεσεν ὑπεράνω τοῦ μνήματος, καὶ ὑψώσας φωνὴν αὐτοῦ ὠλόλυξεν ἐν δάκρυσιν, καὶ ἐβόα ἐν πικρίᾳ ψυχῆς αὐτοῦ, λέγων οὕτω· Ῥαχήλ, Ῥαχήλ, μήτηρ ἐμή, ἐγέρθητι ἐκ τοῦ χοῦ καὶ θέασαι τὸν Ἰωσήφ, ὃν ἠγάπησας, τί γέγονεν. Ἴδου, οὕτως αἰχμάλωτος ἀπάγεται εἰς Αἴγυπτον, ἐν χερσὶν ἀλλοτρίων, παραδοθεὶς ὡς κακοῦργος. Οἱ ἀδελφοί μου ὀλόγυμνον ἀπέδοντο εἰς δουλείαν, καὶ Ἰακώβ οὐκ ἐμάνθανεν ὅτι ἐγὼ παρεδόθην. Ἄνοιξόν μοι, μήτηρ ἐμή, καὶ δέξαι με <ἐν> τῷ τάφῳ σου. Μία ἢ κλίνη ἐμοῦ καὶ σοῦ γενέσθω δὴ ὁ τάφος σου. Δέξαι, Ῥαχήλ, τὸ τέκνον σου, ἵνα μὴ ἔσται βιοθανής. Δέξαι, μήτηρ, τὸν ἐξαίφνης στερηθέντα τοῦ Ἰακώβ, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἀπὸ σοῦ ἐστερήθην παιδόμενος. Ἄκουσον, μήτηρ ἐμή, τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας μου, καὶ δέξαι με ἐν τῷ τάφῳ σου. Οὐκέτι γὰρ βαστάζουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου δακρύνειν, οὐδὲ ἡ ψυχὴ μου εὐτονεῖ ὀλολύζειν ἐν στεναγμοῖς. Ῥαχήλ, Ῥαχήλ, οὐκ ἀκούεις φωνῆς υἱοῦ σου Ἰωσήφ; Ἴδου, βίβη ἀπέρχομαι, καὶ οὐ θέλεις με δέξασθαι; Τὸν Ἰακώβ ἐκάλεσα, καὶ τῆς φωνῆς μου οὐκ ἤκουσεν. Ἴδου πάλιν καὶ σὲ καλῶ, καὶ οὐδὲ σύ μου ἀκούεις. Ἐνταῦθα ἀποθανοῦμαι, ὑπεράνω τοῦ τάφου σου, ἵνα εἰς γῆν ἀλλοτρίαν μὴ ἀπέλθω ὡς κακοῦργος. 272 Ὡς δὲ ἐθεάσαντο αὐτόν, πάντες ὁμοθυμαδὸν οἱ ἄνδρες Ἰσραηλῖται, οἱ λαβόντες τὸν Ἰωσήφ, ὅτι οὕτως ἔδραμε καὶ ἐπ' ὄψιν ἔπεσεν ὑπεράνω τοῦ τάφου τῆς μητρός αὐτοῦ Ῥαχήλ, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον· οὗτος ὁ νεανίας γοητείας βούλεται ἐργάσασθαι εἰς ἡμᾶς, ὅπως ἂν δυνηθῇ ἀποδράσαι ἀφ' ἡμῶν, ἡμῶν μὴ γινωσκόντων πῶς ἀφανῆς γίνεται. Συλλάβωμεν δὴ αὐτόν, καὶ δήσωμεν ἀσφαλῶς, ἵνα μὴ πάντα ἡμᾶς ἀφανεῖς καταστήσῃ. Προσελθόντες δὲ αὐτῷ εἶπον ἐμβριμώμενοι· ἐγέρθητι λοιπόν, καὶ παῦσαι γοητεύων, ὅπως μὴ πατάξαντές σε ἐπάνω τοῦ μνήματος, ζημιωθῶμεν τὸ χρυσίον τὸ δοθὲν ὑπὲρ σοῦ. Ἀναστάντος δὲ αὐτοῦ, εἶδον αὐτόν ἅπαντες φλεγόμενον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πικροῦ κλαυθμοῦ, καὶ ἤρξαντο ἕκαστος ἐπερωτᾶν ἐπιεικῶς· τί δακρύνεις; Δεινῶς γὰρ ἀδημονεῖς, ἀφ' οὗ εἶδες τὸν τάφον τοῦτον, ὄντος σου ἐν ὁδῷ τοῦ ἵπποδρόμου τούτου. Θαρσαλέως λέγε ἡμῖν ἐκβαλὼν τὴν δειλίαν, τίς σου ἐστὶν ἡ ἐργασία, καὶ διατί ἀπεδόθης. Ἐκεῖνοι οἱ ποιμένες, ὅταν σε ἀπέδοντο, οὕτως ἡμῖν ἔλεγον· ἀσφαλίσασθε αὐτόν, ὅπως μὴ ἀποδράσῃ ἀφ' ὑμῶν ἐν τῇ ὁδῷ· ἀθῶοί ἐσμεν καὶ ἡμεῖς, ἰδὼν προεῖπαμεν. Τοίνυν λέγε ἡμῖν ἀκριβῶς, τίνος δοῦλος ὑπάρχεις; ἐκείνων τῶν ποιμένων ἢ ἐλευθέρου τινός; Καὶ γνώρισον ἡμῖν, ἔνεκα τίνος ἐπάνω τοῦ μνήματος ἔπεσες ποθεινῶς; Ἡμεῖς σε ὠνη 273 σάμεθα, καὶ δεσπότης σου ἐσμέν. Φράσον ἡμῖν πάντα τὰ κατὰ σέ. Ἐὰν κρύψῃς ἀφ' ἡμῶν τὰ κατὰ σέ, τί νί ἔχεις γνωρίσαι; Παῖς ἡμῶν τυγχάνεις. Καθὼς εἶπον ἡμῖν ἐκεῖνοι οἱ ποιμένες, ἀποφυγεῖν βούλει, ἡμῶν ῥαθυμησάντων. Ἀλλὰ παρακλήθητι, καὶ εἰπέ ἡμῖν σαφῶς, τίς σου ἐστὶν ἡ πρᾶξις; φαίνῃ γὰρ ἡμῖν ἐλεύθερος. Οὐ χρησόμεθά σοι ὡς δούλῳ, ἀλλ' ὡς περ ἀδελφῷ ἢ υἱῷ ἠγαπημένῳ. Βλέπομεν γὰρ μεγίστην ἐλευθερίαν καὶ πολλὴν ἐπιστήμην ἐν πολλῇ καταστάσει· ἄξιός γάρ εἰ καὶ βασιλεῖ παρίστασθαι, καὶ σὺν μεγιστᾷσι τιμᾶσθαι, νεανία. Τὸ γὰρ κάλλος σου τοῦτο ἐν εὐπρεπείᾳ πολλῇ καὶ τιμῇ, ἐν ἐξουσίᾳ στήσει σε ἐν τάχει, καὶ ἔσθι ἡμῶν φίλος καὶ γνώριμος ἐκεῖσε, ὅπου σε ἀπάγομεν, τοῦ εἶναί σε ἐν χαρᾷ. Τίς γὰρ οὐ ποθήσειε τοιοῦτον παῖδα πλήρη κάλλους ὀφθαλμῶν, εὐγενῆ τε καὶ σοφόν; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰωσήφ εἶπεν αὐτοῖς ἐν στεναγμοῖς· οὔτε δοῦλος ἐγενόμην, οὔτε γόης, οὔτε πάλιν ἡμαρτηκῶς τι, ἀπεδόθην χερσὶν ὑμῶν· ἀλλὰ υἱὸς ἠγαπημένος ἐγενόμην τῷ πατρί μου, ὁμοίως καὶ τῇ μητρί μου παμφίλτατος υἱός. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ποιμένες ἀδελφοί μου τυγχάνουσι, καὶ ὁ πατήρ μου ἀπέστειλεν ἰδεῖν αὐτούς, πῶς ἔχουσιν· ὡς πατήρ φιλόστοργος ἐμερίμνα τὰ περὶ αὐτῶν· ἐχρόνισαν γὰρ ἐκεῖνοι 274

χρόνον τινὰ ἐν ὄρεσι, χάριν τούτου ἀπεστάλην παρὰ τοῦ πατρὸς ἰδεῖν αὐτούς. Ἐκεῖνοι δὲ λαβόντες με παραχρήμα ἀπέδοντο ὑμῖν εἰς δουλείαν, ζήλω δεινῷ φερόμενοι· ἀπώσαντό με ἐκ πατρός, μὴ φέροντες τὴν ἀγάπην, ἣν ἠγάπα με ὁ πατήρ. Ὁ δὲ τάφος ἐνθάδε τῆς μητρός μου ἐστίν. Ὡς γὰρ ποτε ἀνήρχετο ὁ πατήρ μου ἐκ τῆς Χαρράν, ἔνθεν διήλθεν ἀπελθεῖν εἰς τὸν τόπον, ὃν νῦν οἰκεῖ· καὶ παριόντος τοῦ πατρὸς μου, θνήσκει ὧδε ἡ μήτηρ μου, καὶ θάπτεται ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ, ἐν ᾧ ὑμεῖς θεωρεῖτε. Ἀκούσαντες δὲ ἐκεῖνοι, ἐδάκρυσαν περὶ αὐτοῦ, καὶ λέγουσιν αὐτῷ· μὴ φοβηθῆς, νεανία· εἰς γὰρ μεγίστην τιμὴν σὺ ἀπέρχῃ εἰς Αἴγυπτον. Ὁ χαρακτήρ γάρ σου δηλοῖ περὶ τῆς σῆς εὐγενείας. Εὐπρόθυμος γενοῦ δὲ μᾶλλον ἀπαλλαγεῖς ἐκ τοῦ φθόνου καὶ μίσους τῶν ἀδελφῶν τῶν σε ἡμῖν πεπρακότων. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, ὅταν αὐτὸν ἀπέδοντο, ἐνέγκαντες τράγον κατέσφαξαν εὐπροθύμως, καὶ τὸν χιτῶνα Ἰωσήφ τοῦ ὀσίου μολύναντες, παραυτικά ἀπέστειλαν τῷ πατρὶ αὐτῶν, φάσκοντες· ἡμεῖς τοῦτον εὐρήκαμεν ἐρριμμένον ἐν ὄρεσι, καὶ εὐθέως ἔγνωμεν ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, καὶ ἐν λύπῃ ἐσμὲν πάντες περὶ αὐτοῦ. Χάριν τούτου πρὸς σέ, πάτερ, ἐπέμψαμεν τὸν χιτῶνα τὸν ποικί 275 λον τοῦ Ἰωσήφ, μὴ εὐρόντες τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν. Ἐπίγνωθι δὲ καὶ αὐτός, ἐάν ἐστι τοῦ υἱοῦ σου· πάντες γὰρ ἔγνωμεν εἶναι τοῦ Ἰωσήφ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰακώβ τὸν χιτῶνα, ἐβόησε μετὰ κλαυθοῦ καὶ ὀδυρμοῦ πικροτάτου, λέγων· τοῦ Ἰωσήφ τοῦ υἱοῦ μου ἐστὶ τοῦτο τὸ ἔνδυμα. Θηρίον πονηρὸν κατέφαγε τὸν υἱόν μου. Ὁλολύζων δὲ ἔλεγεν ἐν στεναγμοῖς ἀφορήτοις· ἐγὼ ἀντὶ σοῦ, υἱέ, διατί μᾶλλον οὐκ ἐβρώθην ἐγώ; Διατί ἐμοὶ αὐτίκα οὐ συνήντησε τὸ θηρίον, καὶ ἐξ ἐμοῦ ἐμφορηθὲν κατέλιπέ σε, υἱέ μου; Διατί οὐκ ἐσπάραξε τὸ θηρίον ἐμὲ μᾶλλον, καὶ γέγονα αὐτοῦ βρῶμα εἰς πλησμονήν; Οἴμοι, οἴμοι, τὰ σπλάγχνα μου σπαράττονται ὑπὲρ Ἰωσήφ! Οἴμοι, οἴμοι, ποῦ ἐσφάγη ὁ υἱός μου, ἵνα ἀπελθὼν τὰς πολιὰς μου καταξάνω ὑπεράνω τοῦ κάλλους αὐτοῦ! Οὐκέτι γὰρ θέλω ζῆσαι, μὴ θεωρῶν τὸν Ἰωσήφ. Ἐγὼ εἶμι ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου σου, τέκνον. Ἐγὼ εἶμι ὁ τυφλώσας τοὺς φωτεινοὺς σου ὀφθαλμούς. Ἐγώ, τέκνον, ἀνεῖλόν σε, ὁ ἀποστείλας σε πορευθῆναι ἐν τῇ ἐρήμῳ θεάσασθαι τοὺς ἀδελφούς σου σὺν ποιμέσι. Κλαύσομαι τὸ λοιπόν, τέκνον, καὶ πενθήσω πᾶσαν ὥραν, μέχρις οὗ εἰς τὸν ἄδην κατέλθω πρὸς σέ, υἱέ μου. 276 Καὶ ἀντὶ τοῦ σώματος, τὸν χιτῶνά σου, Ἰωσήφ, θήσομαι πρὸ ὀφθαλμῶν, δακρῦν ἀδιαλείπτως. Ἰδοὺ πάλιν ὁ χιτῶν σου εἰς ἕτερον μέγα πένθος καθίστησί με, υἱέ μου· ὑπάρχει γὰρ ὀλόκληρος, ὥστε οἶμαι οὐκ ἔφαγε σε θηρίον, ὧ φίλτατε, ἀλλ' ἐκ χειρῶν ἀνθρώπων ἐξεδύθη καὶ ἐσφάγης. Εἰ γάρ, ὡς οἱ ἀδελφοί σου φάσκουσιν ὅτι ἐβρώθης, ὁ χιτῶν σου κατὰ μέρος ἂν ἐσχίσθη· οὐ γὰρ πρῶτον ἐνδέχεται τὸ θηρίον ἐκδῦσαί σε, καὶ ἔπειτα ἐκ τῶν σαρκῶν σου ἐμφορηθῆναι. Ἐὰν δὲ πάλιν ἐξέδυσσε καὶ ἔπειτα κατέφαγεν, ἀμόλυντος ἂν ὁ χιτῶν σου ἄφ' αἵματος ἦν. Οὐκ ὀνύχων τὰ σχίσματα, οὐκ ὀδόντων τὰ πήγματα τοῦ θηρίου ὑπάρχουσιν ἐν τῷ χιτῶνι. Πόθεν αἶμα; Εἰ δὲ πάλιν τὸ θηρίον τὸ φαγὸν Ἰωσήφ μόνον ὑπῆρχε, πῶς πάντα εἶχεν ἐργάσασθαι; Τοῦτο ἐμοὶ μονωτάτῳ πένθος καὶ κοπετός ἐστίν, ἵνα πενήσω τὸν Ἰωσήφ καὶ κόψομαι τὸν χιτῶνα. Δύο πένθη, δύο κλαυθοὶ καὶ κοπετοὶ πικρότατοι, τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ χιτῶνος! Τὸ πῶς ἄρα ἐξεδύθη! Ἀποθανοῦμαι, Ἰωσήφ, τὸ ἐμὸν φῶς καὶ στήριγμα· ὁ χιτῶν σου σὺν ἐμοὶ νῦν καταβήτω εἰς ἄδην· οὔτε γὰρ θέλω βλέπειν τὸ φῶς χωρὶς σου, υἱέ μου Ἰωσήφ. Ἐκλιπέτω ἡ ψυχὴ μου σὺν τῇ ψυχῇ σου, Ἰωσήφ τέκνον μου. 277 Οἱ δὲ Ἰσραηλίται λαβόντες τὸν Ἰωσήφ, ἐν σπουδῇ κατήγαγον αὐτὸν εἰς Αἴγυπτον, διαλογιζόμενοι ἅμα διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ χρημάτων ἐπιτυχεῖν ἐκ μεγιστᾶνός τινος. Αὐτῶν δὲ παριόντων ἐκ μέσου τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ὁ Πετεφρῆς αὐτίκα συνήντησεν αὐτοῖς, καὶ ἰδὼν τὸν Ἰωσήφ ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν, λέγων· εἶπατε δὴ, ἔμποροι, πόθεν ὁ νεανίας; Οὐ γὰρ ἔοικεν ὑμῖν· διότι πάντες ὑμεῖς Ἰσραηλίται, οὗτος δὲ περικαλλής. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, λέγοντες· πάνυ εὐγενέστατος καὶ πλήρης ἐπιστήμης ὑπάρχει ὁ παῖς οὗτος. Δοὺς δὲ

αὐτοῖς τιμὴν, ὅσιν ἂν ἐβούλοντο πόθῳ, τὸν Ἰωσήφ ὠνήσατο παρ' αὐτῶν. Καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, ἐπηρώτα μαθεῖν τὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἀληθῆς βλαστὸς τοῦ ὀσίου σπέρματος τοῦ δικαίου Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, προέκοπτεν ἀρετῇ καὶ πολλῇ καταστάσει ἐν οἰκίᾳ Πετεφρῆ, ἡμέραν καθ' ἡμέραν ἀσκῶν ἐν ἀκριβεΐᾳ, βλέμματι καὶ ῥήματι σωφροσύνης τὸν βαθμόν, ἔχων ἀδιαλείπτως τὸν Θεὸν τὸν ἅγιον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, τὸν πάντα ἐφορῶντα· τὸν Θεὸν τῶν πατέρων, τὸν ῥυσάμενον αὐτὸν ἐκ λάκκου τοῦ θανάτου καὶ μίσους τῶν ἀδελφῶν. Πλὴν ἡ καρδία αὐτοῦ ἐλυπεῖτο συνεχῶς περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τοῦ ὀσίου Ἰακώβ. 278 Θεωρῶν δὲ Πετεφρῆς τὴν κατάστασιν τοῦ νεανίου, πολλὴν τε ἐπιστήμην καὶ εὐγνωμοσύνην, πάντα, ἃ ἐκέκτητο, διὰ χειρῶν Ἰωσήφ δέδωκε τοῦ παγκάλου, ὡς γνησίου υἱοῦ. Καὶ παντελῶς οὐκ ἤδει τί ἐποίει Ἰωσήφ ἐν πᾶσι πράγμασιν, οὔτε μέχρι ῥήματος, εἰ μὴ μόνον τὸν ἄρτον ὃν ἤσθιεν ἐν τῇ ὥρᾳ· εἶδε γὰρ τὸν Ἰωσήφ πάνυ ὄντα πιστόν. Μάλιστα πείραν λαβὼν ὅτι ἐπληθύνοντο τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἐν χειρὶ τοῦ Ἰωσήφ, καὶ χαρὰ ἦν μεγάλη παισὶ τε καὶ παιδίσκαις ἐν πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ. Ἡ δὲ δέσποινα αὐτοῦ ἰδοῦσα τὸν Ἰωσήφ κάλλει καὶ ἐπιστήμῃ κεκοσμημένον, ἐτρώθη ἔρωτι καὶ μανίᾳ σατανικῇ, καὶ σφοδρῶς ἐπεθύμει κοιμηθῆναι μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸν σεμνὸν ἐκείνον καὶ πηγὴν σωφροσύνης εἰς βόθρον ἀσελγείας ἐμβαλεῖν ἐπεθύμει. Μυρία τεχνάσματα καὶ καλλωπίσματα ποιοῦσα ἐλογίζετο ἀφειδῶς ἐργάσασθαι εἰς ἀπάτην τοῦ νέου. Ὡραν μὲν καθ' ὥραν ἀλλάσσουσα τὰς ἐσθῆτας, καὶ τὴν ὄψιν στίλβουσα, καὶ χρυσὸν ἐπιτιθεῖσα, νεύμασι σατανικοῖς καὶ μειδιάμασιν αἰσχροῖς ἐδελέαζεν ἢ τάλαινα τὰ ὄσια ὄμματα τοῦ δικαίου· ὑπελάμβανε γὰρ ἐκείνη ἐν τούτοις τοῖς σχήμασι ῥαδίως παγιδεῦσαι τὴν ψυχὴν τοῦ ὀσίου. Ἰωσήφ δὲ τὸν φόβον 279 τοῦ Θεοῦ τετειχισμένος, οὔτε μέχρι νεύματος ἀπέβλεπεν εἰς αὐτήν. Ἰδοῦσα δὲ ἐκείνη ὅτι τὰ τεχνάσματα τῶν πολλῶν καλλωπισμάτων ἤργει πρὸς τὸν δίκαιον, πλείονι καύσωνι ἐκαίετο καὶ σφοδρῶς ἐλογίζετο, μὴ εὐρίσκουσα αὐτὸν τί ἔτι ποιήσειε. Καὶ λοιπὸν ἐνεθυμεῖτο ἀναιδῶς προσκαλέσασθαι αὐτὸν εἰς ἔργον ἀτιμίας, παρατηροῦσα ἅμα ὡσεὶ ἀσπίς μαινομένη τοῦ ἐκχέειν ἐπ' αὐτὸν τὸν ἰὸν τῆς ἀσελγείας· καὶ ἀναισχύντῳ προσώπῳ ἔλεγε πρὸς τὸν ὄσιον· ὦ Ἰωσήφ, κοιμήθητι μετ' ἐμοῦ, μὴ δειλανδρήσας παντελῶς· θαρσαλέως μοι πρόσελθε· ἀπολαύσω ἐγὼ τοῦ σοῦ κάλλους εἰς κόρον· κορέσθητι δὲ καὶ σὺ αὐτὸς τῆς ἐμῆς εὐμορφίας. Τῶν οἰκετῶν πάντων ἐν τῷ οἴκῳ σὺ ἔχεις ὅλην τὴν ἐξουσίαν. Ἄλλος ὅλως οὐ τολμᾷ εἰσιέναι πρὸς ἡμᾶς, οὔτε ἀκούειν τὴν ἡμῶν ἐργασίαν. Ἐὰν δὲ τὸν ἄνδρα μου φοβούμενος οὐ θέλεις, ἐγὼ αὐτὸν ἀναιρῶ, δοῦσα αὐτῷ φάρμακον. Λοιπὸν, πρόσελθέ μοι, καὶ πλήρωσον τὴν ἐπιθυμίαν μου, ὅτι πάνυ φλέγομαι εἰς τὸν σὸν πόθον. Ὁ δὲ ἀδαμάντινος λίθος, ψυχῇ καὶ σώματι, οὐχ ἠττήθη τῷ νοί, καὶ μάλιστα ἐν τοιαύτῃ ζάλῃ· ἀλλ' ἀποκρούσας πάντα τὰ γενόμενα διὰ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, [καὶ] τῇ πρεπούσῃ αὐτῷ καὶ καλῇ καταστάσει ἐπληροφόρει αὐτήν ἐν ῥήμασι θεϊκοῖς, 280 λέγων αὐτῇ οὕτως· ὦ γύναι, οὐκ ἔστι καλὸν τοῦτο, πρᾶξαι τὴν ἀμαρτίαν μετὰ σοῦ, τῆς δεσποίνης μου· τὸν γὰρ Θεὸν ἐγὼ φοβοῦμαι. Ἴδου γὰρ ὁ κύριός μου πάντα μοι παρέδωκε τὰ ὑπάρχοντα ἐν οἰκίᾳ καὶ ἀγροῖς, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλο τι, ὃ οὐκ ἔστιν ὑπὸ τὴν χειρὰ μου, πλὴν γὰρ σου, τῆς δεσποίνης μου. Ἄτοπόν μοι οὖν ἐστὶ τηλικαύτην ἀγάπην ἀθετῆσαι τοιοῦτου δεσπότη, μάλιστα καὶ οὕτω με ἀγαπήσαντος. Πῶς ἔχω ποιῆσαι τοιαύτην ἀμαρτίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὃς ἐτάζει καρδίας καὶ νεφρούς; Ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Ἰωσήφ τὰ ὄσια ῥήματα καθ' ὥραν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ δέσποιναν, νουθετῶν, παρακαλῶν, ἐπιτιμῶν, ἐγκαλῶν, καὶ οὐδὲν θεϊκὸν ἐδέχετο· ἀλλ' ὡς ἀσπίδος βουούσης τὰ ὦτα αὐτῆς, ἔτι περισσότερον ἐφλογίζετο, βρουούσης ἐν αὐτῇ κακῆς ἐπιθυμίας. Καθ' ὥραν παρετήρει τοῦ εὐρεῖν καιρὸν ἐπιτήδειον τοῦ ἀναιδῶς βιάσασθαι τὸν σώφρονα. Θεωρῶν δὲ Ἰωσήφ ὅτι οὕτως ἀναιδῶς τὸ γύναιον, ὡς θηρίον, ἐπέρχεται φθεῖρειν αὐτόν, ἀνύψωσε τὸ ὄμμα αὐτοῦ

πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων, καὶ συνεχῶς παρεκάλει τὸν Ὑψιστον, λέγων οὕτως· ὁ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ Θεός, ὁ μέγας καὶ φοβερός, ἐξελοῦ με ἐκ τοῦ θηρίου τούτου· ἰδοὺ 281 γάρ, αὐτὸς θεωρεῖς, Δέσποτα, τὴν μανίαν τῆς γυναικός, πῶς ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποκτεῖναι με βούλεται ἐν πράξεσιν ἀσέμνοισ, ἵνα ἔσομαι ἀποθανῶν ἐν ἀμαρτίαις ἅμα σὺν αὐτῇ καὶ τελειῶς χωρισθῶ ἀπὸ Ἰακώβ τοῦ πατρός μου. Ἔρυσάς με ἀπὸ θανάτου, Δέσποτα, ἐκ παρανόμων ἀδελφῶν· ῥύσαι με πάλιν καὶ ἐνταῦθα ἐκ θηρίου μαινομένου, ἵνα μὴ εἶμι τοῖς ἔργοις ἀλλότριος τῶν πατέρων μου τῶν σφοδρῶς καὶ εὐσεβῶς ἀγαπησάντων σε, Κύριε. Καὶ στενάζων ἐκ βάθους τῆς καρδίας αὐτοῦ, τὸν Ἰακώβ πάλιν προσεκαλεῖτο, λέγων· εὕξαι αὐτός, πάτερ, ὑπὲρ τοῦ τέκνου σου Ἰωσήφ, ὅτι σφοδρὸς πόλεμος ἐπανέστη ἐπ' ἐμέ, δυνάμενος χωρίσαι με ἀπὸ Θεοῦ· οὗτος πολυδυνατώτατος ὑπὲρ τὸν θάνατον, ὃν μοι οἱ ἀδελφοί μου ἐπενεγκεῖν ἐβουλεύσαντο. Ἐκεῖνοι τὸ σῶμα ἀπέκτεινον, αὕτη τὴν ψυχὴν χωρίζει ἀπὸ Θεοῦ. Ἐγώ, πάτερ μου, ἐπίσταμαι, ὅτι αἱ εὐχαί σου ἀνέβησαν πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἅγιον ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ τούτου χάριν ἐρρύσθη ἐκ τοῦ λάκκου τοῦ θανάτου. Καὶ νῦν πάλιν δυσώπησον τὸν Ὑψιστον, ἵνα ῥυσθῶ ἐκ τοῦ θηρίου τούτου, θέλοντος τὸ τέκνον σου διαφθεῖραι· μὴ ἐχούσης δὲ τὸ αἰδεῖσθαι ἐν ὀφθαλμοῖς, μήτε πάλιν φόβον Θεοῦ ἐν καρδίᾳ. Εὕξαι, πάτερ, ἵνα μὴ καθὼς ἔστερήθην τοῦ σοῦ κόλπου σωματικῶς, καὶ τῆς ψυχῆς ἀλλότριος γένωμαι. Πρὸς ἀδελφούς μου ἀπῆλθον, καὶ ὡς θηρία γεγόνασιν· 282 ὡς λύκοι πικρότατοι ἀπέσπασάν με ἀπὸ σοῦ, καλὲ πάτερ, καὶ εἰς Αἴγυπτον κατηνέχθη ἐν χερσὶν ἀλλοτρίων, καὶ ἰδοὺ πάλιν συνήνησεν ἄλλο θηρίον. Ἀδελφοὶ μὲν τοῦ ἀνελεῖν με ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐβούλοντο, αὕτη δὲ πάλιν ἐν ταμείῳ σπαράξαι με παρέστηκε. Εὕξαι, πάτερ, ἵνα μὴ ἀποθάνω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν πατέρων μου. Ὡς δὲ λοιπὸν οὐκ ἠθέλην ὑπακοῦσαι τοῖς ῥήμασι τῆς δεσποίνης, καθ' ὥραν ἐπιτρέχουσα αὐτῷ ὡς ἀσπίς ἀναίσχυντος, ἐπετήρησεν εὐκαιρίαν ἐν θαλάμῳ αὐτὸν εὐρεῖν, καὶ οὕτω πρᾶξαι τὴν ἀμαρτίαν. Ὡς δὲ εὗρεν αὐτὸν ἐν τῇ κοίτῃ αὐτοῦ, ὡς ἠθέλε, προσελθοῦσα ἀναιδῶς τοῦ σώφρονος, ἐβιάζετο αὐτὸν ἔλκουσα πρὸς ἑαυτὴν τοῦ ἐργάσασθαι τὴν ἀνομίαν. Ὁ δὲ ἰδὼν <τὴν> καθ' ὑπερβολὴν ἀναιδείαν τῆς γυναικός, εἰς τὴν ἄμφοδον ἐξεπήδησε μετὰ δρόμου, καὶ καθ' ὃν τρόπον ἀετός, ὅταν ἴδῃ τοὺς θηρεύοντας, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνυψοῖ αὐτοῦ τὰς πτέρυγας, οὕτω καὶ Ἰωσήφ ἀπέδρασεν ἐκ τῆς θύρας, ἵνα μὴ δόλοισ πληγῇ ἐν ῥήμασιν ἢ ἐν πράξεσι· καὶ ἐν χερσὶν αὐτῆς τὸ ἴδιον ἱμάτιον αὐτοῦ καταλείψας, ἔφυγε τὰς παγίδας τοῦ Διαβόλου. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὕτως ἔφυγεν, ἐν μεγάλῃ θυμωδείᾳ γέγονε, καὶ ἐνεθυμήθη καταπλῆξαι τὸν δίκαιον ἐν ῥήμασιν αἰσχροτάτοις, κατηγορεῖν αὐτοῦ βουλομένη ἔμ 283 προσθεν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ὅπως ἀκούσας ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, τῷ θυμῷ τῆς ζηλοτυπίας ἐκκαυθεῖς, ἀνέλη τὸν Ἰωσήφ. Τοῦτο ἐνθυμουμένη καθ' ἑαυτήν, ὅτι πολλῷ κρεῖττον μοι ἐστίν, ἵνα ὁ Ἰωσήφ ἀποθάνῃ, κἀγὼ τύχῳ ἀνέσεως· οὐ γὰρ φέρω καθ' ὥραν θεωρεῖν ἐν τῷ οἴκῳ μου τὸ τοιοῦτον κάλλος αὐτοῦ, ἐμοῦ μὴ εὐρισκούσης ἀπολαβεῖν, φανερώς ἢ ἐν κρυπτῷ, τοῦ κάλλους αὐτοῦ καὶ πολλῆς ἐπιστήμης. Φωνήσασα οὖν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, ἔφη αὐτοῖς· οἴδατε τί ἔπραξεν εἰς ἐμέ ὁ παῖς ὁ Ἑβραῖος, ὃν ὁ ἀνὴρ μου κατέστησεν ἐπὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ; ἠθέλησε μετ' ἐμοῦ γενέσθαι ἀναισχύντως. Οὐκ ἠρκεσεν αὐτῷ ἡ ἐξουσία τοῦ οἴκου μου, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ ἠθέλησεν ἐκ τοῦ ἀνδρός μου χωρίσαι. Καὶ λαβοῦσα τὸν χιτῶνα τοῦ Ἰωσήφ, ἐδείκνυε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐγκαλοῦσα καὶ λέγουσα· ἰδοὺ εἰσήγαγες παῖδα Ἑβραῖον τοῦ ἐμπαῖξαι με καὶ ὑβρίσαι με, τὴν γυναῖκά σου. Οὐ γινώσκεις, κύριέ μου, ὅτι σώφρων εἶμι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνήγγειλά σοι; Καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ ἀνὴρ, παραχρῆμα ἐπίστευσε τοῖς ῥήμασι τῆς γυναικός, ὅτι οὕτως ἐστὶ· καὶ εὐθέως ἐκέλευσε δοθῆναι τὸν Ἰωσήφ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς φυλακῆς μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας καὶ ἀπειλῆς. Ἄνευ ἐξετάσεως δὲ καὶ ἐρεύνης εὐθύς ἀπε 284 φήνατο κατ' αὐτοῦ τὴν ἄδικον ἀπόφασιν, λέγων· τὸν Ἰωσήφ ἐν οἴκῳ τῆς φυλακῆς ἐμβληθῆναι

κελεύω, καὶ μὴδ' ὄλως τυχεῖν ἀνέσεως. Ὁ δὲ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἦν μετ' αὐτοῦ, ὁ ἐτάζων πάντων τὰς καρδίας· καὶ δίδωσιν αὐτῷ εἰς οἰκτιρμοὺς ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ δεσμοφύλακος· καὶ ἀφήσιν αὐτὸν ὁ δεσμοφύλαξ ἐν ἀνέσει· οὐ γάρ ποτε ἀφίσταται ὁ Θεὸς τῶν φοβουμένων αὐτὸν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ. Μετὰ ταῦτα ἤμαρτον τῷ βασιλεῖ Φαραὼ δύο εὐνοῦχοι, ὁ ἀρχιοινοχός καὶ ὁ ἀρχισιτοποιός, καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς ἐμβληθῆναι αὐτοὺς εἰς τὴν φυλακὴν. Ἰωσήφ δὲ ἦν διακονῶν αὐτοῖς. Διατριψάντων δὲ ἐκατέρων ἐν τῇ φυλακῇ ἐπὶ ἔτη δύο, μεθ' ἡμέρας τινὰς ἐκάτεροι εἶδον ἐνύπνια, καθὼς ἔμελλε συμβῆσεσθαι αὐτοῖς ἐν τάχει. Ἰωσήφ δὲ ὅσιος ὑπῆρέτης ὢν αὐτοῖς, ὅτι ἔντιμοι ἦσαν, κατὰ τὸ ἔθος, εἰσελθὼν πρὸς αὐτοὺς διακονῆσαι, εὔρεν αὐτοὺς ἐν λύπῃ μεγάλῃ· ἦσαν γὰρ οἱ ἀμφοτέροι σκυθρωποὶ καὶ ῥάθυμοι διὰ τὰ ἐνύπνια. Ὡς δὲ ἐπύθετο μαθεῖν τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεως αὐτῶν, ἔφασαν ἀμφοτέροι· ἐνύπνια εἶδομεν, καὶ ἐν λύπῃ ἐσμέν, διότι οὐχ 285 ὑπάρχει ὁ δυνάμενος φράσαι τὰ ἐνύπνια ἡμῶν, ἄπερ ἡμεῖς εἶδομεν. Ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· τοῦτο τοῦ Θεοῦ ἐστίν, γνωρίσαι τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Εἴπατε δέ μοι τὰ ἐνύπνια ὑμῶν, ἵνα ὁ Θεὸς μου γνωρίσῃ δι' ἐμοῦ. Ταῦτα ἀκούσαντες, ὁ τε ἀρχιοινοχός καὶ ὁ ἀρχισιτοποιός, εἶπον τὰ ἐνύπνια αὐτῶν, ἕκαστος καθὼς εἶδεν. Ἰωσήφ δὲ διεσάφησεν αὐτοῖς ἐν ὀλίγαις λέξεσι πᾶσαν τὴν ἀκρίβειαν τὴν μέλλουσαν αὐτοῖς ἔσεσθαι παρὰ τοῦ βασιλέως, καθ' ὃν τρόπον καὶ γέγονε· τῷ μὲν ἀρχιοινοχῶ, δέδωκεν αὐτῷ τὴν προτέραν τιμὴν, τὸν δὲ ἀρχισιτοποιὸν παρέδωκε θανάτῳ. Ἐπιγνοὺς δὲ Ἰωσήφ τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι τιμὴν τῷ ἀρχιοινοχῶ, παρεκάλεσεν αὐτὸν λέγων· μνήσθητί μου ἔμπροσθεν Φαραὼ, καὶ δῆλα ποιήσον τὰ κατ' ἐμὲ ἐν τάχει, ἵνα ἐξέλθω ἐντεῦθεν· οὐδὲν γὰρ ἤμαρτον, οὐδὲ κακόν τι ἐποίησα, ὅτι ἐμβέβλημαι ἐν οἴκῳ τῆς φυλακῆς. Καὶ σπέρμα ἐκλεκτὸν καὶ μακάριον, τί ζητεῖς παρὰ ἀνθρώπου θνητοῦ! Θεὸν καταλιπὼν, ἄνθρωπον παρακαλεῖς! Καὶ καίτοιγε ἐπειράσθης ἀντιλήψεως Θεοῦ ἐν τοσαύταις ἀνάγκαις, ὅτε καὶ τὸν χιτῶνά σου τῆς σωφροσύνης ἄθικτον διετήρησας! 286 Εἰς τί μικροψυχεῖς, μακάριε, Θεοῦ σοι προνοοῦντος βασιλείαν καὶ δόξαν ὅταν αὐτὸς βούληται! Ὅταν δὲ γενναίως ὑπομείνης τὸν πειρασμόν, πλείονα λαμπρυνεῖς τῆς νίκης τὰ στέμματα. Ἴνα δὲ πληρωθῇ ἐκατέρων τῶν ἐνυπνίων ἢ ἐπίλυσις, καθὼς ἔφη Ἰωσήφ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐποίησε πότον ὁ Φαραὼ πᾶσι τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ, ὑπεμνήσθη δὲ καὶ τοῦ ἀρχισιτοποιοῦ καὶ τοῦ ἀρχιοινοχόου. Καὶ τὸν μὲν ἀρχιοινοχόον ἀνεκαλέσατο εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, τὸν δὲ ἕτερον παρέδωκεν εἰς θάνατον. Τοῦ δὲ ἀρχιοινοχόου ἐπιλαθομένου τοῦ Ἰωσήφ, μετὰ ἔτη δύο, κατὰ πρόνοιαν Θεοῦ, ἐνυπνιάσθη Φαραὼ ἐνύπνια μεγάλα, ὑπερβαίνοντα πάντα νοῦν σοφῶν Αἰγύπτου καὶ φαρμακῶν. Καὶ μεταπεμφάμενος Φαραὼ πάντας τοὺς σοφοὺς, καὶ ἀναγγείλας τὰ ἐνύπνια, οὐδεὶς ἠδυνήθη φράσαι αὐτῷ τὴν δύναμιν αὐτῶν. Τοῦ οὖν βασιλέως ἐν λύπῃ ὄντος πολλῇ, ὁ ἀρχιοινοχός ἀναμνησθεὶς ἀπήγγειλε τῷ βασιλεῖ ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ. Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς περὶ αὐτοῦ ἐχάρη χαρᾷ μεγάλῃ, καὶ μετεπέμψατο αὐτὸν ἐν σπουδῇ. Παραγενομένου δὲ τοῦ Ἰωσήφ ἐκ τῆς φυλακῆς, εἶπεν αὐτῷ Φαραὼ ἔμπροσθεν τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ· ἤκουσα περὶ σοῦ 287 ἄνδρα εἶναί σε συνετόν, δυνάμενον συγκρίναι βαθέα ἐνύπνια. Ἀπεκρίθη δὲ Ἰωσήφ τῷ Φαραὼ· τῷ δοτῆρι τῆς σοφίας ἐστὶν ἐκφράσαι ἐνύπνια. Καὶ εἶπε Φαραὼ τὰ ἐνύπνια ἐνώπιον Ἰωσήφ καὶ πάντων τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ. Καὶ εὐθέως ἤκουσε τῶν ἐκφράσεων τῶν ἐνυπνίων ἐκ στόματος Ἰωσήφ, ὡς ἐκ στόματος Θεοῦ. Ἐκπλαγεὶς δὲ Φαραὼ εἰς τὴν τούτου παιδείαν καὶ τὴν μεγίστην αὐτοῦ συμβουλίαν· ἦν γὰρ αὐτῷ συμβουλεύσας, οὕτω λέγων· ἐπισκεψάτω δὴ ὁ βασιλεὺς ἕνα ἄνδρα συνετόν καὶ σοφόν· καὶ καταστήσεις αὐτὸν ὥστε συνάξει τὸν σῖτον Αἰγύπτου, ὅτι λιμὸς μέλλει ἔσεσθαι μέγας· ὅπως τὰ πολλὰ γεννήματα ἔσται ἐν καιρῷ τῆς θλίψεως. Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς· σὲ καταστήσω σήμερον ἐπὶ πᾶσαν Αἴγυπτον, ὡς δεδωκότα τὴν τοιαύτην συμβουλήν· καὶ ἐπὶ τῷ στόματί σου λαβέτω

κρίσιν Αἴγυπτος καὶ πᾶς ὁ οἶκός μου. Τότε ἀνεβίβασε τὸν Ἰωσήφ ἐπορεύοντο. Ἰδὼν δὲ ὁ Πετεφρῆς, ὁ βαλὼν τὸν Ἰωσήφ πρότερον ἐν τῇ φυλακῇ, παράδοξον θαῦμα τὸ γενόμενον, ὅτι ἐκάθισεν Ἰωσήφ ἐπὶ ἄρματος Φαραώ, ἐφοβήθη μεγάλως, 288 καὶ ἡρέμα χωρισθεὶς ἐκ μέσου τῶν μεγιστάνων, ὥχεται μετὰ δρόμου εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ μετὰ φόβου μεγάλου τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἔλεγεν· εἶδες, ὦ γύναι, θαῦμα παράδοξον, καὶ ἡμῖν φόβος μέγας ἐγένετο· Ἰωσήφ γὰρ ἐκεῖνος, ὁ παῖς ὁ ἡμέτερος, κύριος ἡμῶν γέγονε καὶ πάσης Αἰγύπτου, καὶ ἰδοὺ μετὰ δόξης κάθηται ἐπὶ ἄρματος Φαραώ, ὡς βασιλεὺς τιμηθεὶς ὑπὸ πάντων· ἐγὼ δὲ μὴ ἰσχύων ὀφθῆναι αὐτῷ, ἡρέμα ἐχωρίσθην. Ἀκούσασα δὲ ταῦτα ἡ γυνὴ τοῦ Πετεφρῆ παρεθάρσυνεν αὐτόν, λέγουσα· ἐγὼ σοὶ τὸ ἐμὸν ἀμάρτημα διηγῆσομαι· ἐγὼ τοῦτο ἔδρασα, ἐγὼ καὶ φιλήσασα τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ, τὸν σῶφρονα ἐκεῖνον, καὶ ὥραν καθ' ὥραν ἐν πολλαῖς κολακείαις ἐνέδρευον ἀσφαλῶς, ὅπως δυνηθῶ κοιμηθῆναι μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ κάλλους αὐτοῦ ἀπολαῦσαι· καὶ ὅμως οὐκ ἴσχυσα τοῦ σκοποῦ ἐπιτυχεῖν, καὶ οὔτε ῥήματος ἤξιώσέ με. Ἀλλὰ καὶ ἐκράτησα βιαζομένη αὐτὸν ἀνέχεσθαί μου μικρόν, καὶ ἔξω ἔφυγεν, ὅταν αὐτοῦ σοὶ ὑπέδειξα τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ. Ἐγὼ ἤμην πρόξενος τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς μεγίστης αὐτοῦ δόξης. Εἰ γὰρ ἐγὼ μὴ οὕτως ἠράσθην τοῦ Ἰωσήφ, οὐκ εἶχεν ἐμβληθῆναι ἐν οἴκῳ τῆς φυλακῆς, ἀλλὰ καὶ χάριτας ὤφειλεν ἐμοὶ τῇ γενομένῃ αἰτία τῆς δόξης αὐτοῦ. Δίκαιος καὶ ὁσιος ὁ Ἰωσήφ, ὅτι συκοφαντηθεὶς, οὐκ ἐξέφηνέ τι. Ἀνάστηθι οὖν, καὶ πορεύου ἐν χαρᾷ, καὶ προσκύνησον αὐτὸν μετὰ τῶν 289 μεγιστάνων. Ἀναστὰς δὲ ὁ Πετεφρῆς ἐπορεύθη προσκυνῆσαι μετ' αἰδοῦς τὸν Ἰωσήφ. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἐτελέσθησαν πάντα τὰ ἔτη τῆς εὐθηνίας τῆς μεγάλης, καὶ ἐκράτησεν ὁ λιμὸς ἐν ὅλῃ τῇ γῇ Χαναάν, καὶ ἠθύμει Ἰακώβ μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ. Ἦκουσε δὲ Ἰακώβ ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ ὑπάρχει γεννήματα ἐν πολλῇ δαψιλείᾳ, καὶ εἶπε τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ· δεῦτε, ὑπάγετε καὶ ἀγοράσατε ἡμῖν γεννήματα ἐξ Αἰγύπτου, καθὼς ἀκήκοα, ἵνα μὴ ἐκ τοῦ λιμοῦ πάντες ἀποθάνωμεν. Λαβόντες ἐντολὰς οἱ δέκα υἱοὶ Ἰακώβ, κατέβησαν πάντες ἵνα ἀγοράσωσι βρώματα. Οὐ μέντοι ἠδειςαν ὅτι ἀδελφὸς αὐτῶν ἐστίν. Ὡς δὲ εἶδεν Ἰωσήφ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἐπέγνω αὐτούς πάντας, καὶ ἔφη ἐμβριμώμενος· οἱ δέκα ἄνδρες οὗτοι κατάσκοποι πονηροὶ ὑπάρχουσι, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς Αἴγυπτον. Συλλάβετε αὐτούς καὶ δήσατε ἀσφαλῶς· κατασκοπήσαι γὰρ τὴν γῆν ἡμῶν εἰσεληλύθασιν ὧδε. Οἱ δὲ ἔντρομοι γεγόνασι, καὶ μετὰ φόβου ἀπεκρίναντο αὐτῷ, λέγοντες· μὴ γένοιτο, κύριε· ἀλλ' ἐσμέν πάντες ἀδελφοί, τέκνα ἐνὸς πατρὸς δικαίου, καὶ ποτε δώδεκα ἦμεν τὸν ἀριθμόν, καὶ ὁ εἷς ἀνηρέθη 290 ὑπὸ θηρίου πονηροῦ, πάγκαλος γενόμενος καὶ φίλτατος τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ πενθεῖ αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Ὁ δὲ ἀδελφὸς ἡμῶν ὁ ἄλλος μετὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἐστίν ἐν γῇ Χαναάν παρηγορῶν αὐτόν. Ἔτι δὲ μετὰ θυμοῦ ἀπεκρίνατο αὐτοῖς ὁ Ἰωσήφ, λέγων· ἐπειδὴ ἐγὼ τὸν Θεὸν τὸν ἅγιον φοβοῦμαι καὶ σέβομαι, τοῦτο ὑμῖν χαρίζομαι. Λάβετε τὸν σῖτον, καὶ ταχὺ ὑπάγετε πρὸς τὸν πατέρα ὑμῶν, ἐὰν ἐστε ἀληθεῖς· καὶ τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν, ὃν φιλεῖ ὁ πατήρ ὑμῶν, ἀγάγετε πρὸς με ἐνταῦθα, καὶ εἶθ' οὕτω πιστεύσω ὑμῖν. Καὶ λαβόντες τὸν σῖτον ἀπῆλθον πρὸς τὸν πατέρα αὐτῶν λυπούμενοι εἰς γῆν Χαναάν, καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ τὰς πεύσεις τὰς πονηρὰς καὶ τὸν θυμὸν τοῦ ἀνδρός. Καὶ λίαν ἐλυπήθη ὁ πατήρ αὐτῶν ἐπὶ τούτοις τοῖς ῥήμασι, καὶ ἔφη ἐν στεναγμοῖς· τί τοῦτο ἐδράσατε; Ἴνα τί εἶπατε τῷ δεσπότῃ τῆς Αἰγύπτου ὅτι ἄλλον ἀδελφὸν ἔχετε ὧδε; Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο αὐτῷ· αὐτὸς ἐπηρώτησεν ἡμᾶς καὶ τὴν συγγένειαν ἡμῶν ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰακώβ· ἀποθανοῦμαι μᾶλλον ἢ ὑμεῖς λήψεσθε τὸν Βενιαμὶν ἀπὸ τοῦ κόλπου μου. Τοῦ δὲ λιμοῦ κατεπεύγοντος, λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰακώβ· ἐὰν ἐγὼ μόνος ἠτεκνώθην ἐκ Ῥαχὴλ, καὶ τῶν ἐμῶν φιλτάτων υἱῶν ἐστερήθην, ὡς 291 λέγετε, ἀναστάντες, λάβετε δῶρα ἐν χερσὶ, καὶ τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν, καὶ ὑπάγετε ἅμα. Καὶ ἐποίησαν, καθὰ συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰακώβ. Καὶ ἐλθόντων αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον ἐν φόβῳ μεγάλῳ, προσεκύνησαν

ἅπαντες ἔμπροσθεν τοῦ Ἰωσήφ· ὡς δὲ εἶδεν ὁ Ἰωσήφ Βενιαμίν, τὸν ἴδιον ἀδελφόν, παρεστῶτα μετὰ φόβου καὶ δειλίας, ἐκινήθη τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ πάνυ, καὶ ἐζήτη περιλαβεῖν καὶ φιλεῖσθαι αὐτόν, καὶ ἠρώτα αὐτόν· ζῆ ὁ πατήρ; Ὁ δὲ μετὰ φόβου λέγει· ζῆ ὁ δοῦλός σου, ὁ πατήρ ἡμῶν. Λέγει αὐτῷ πάλιν· ἄρα ἔχει τὸν Ἰωσήφ ἐν καρδίᾳ; Ὁ δὲ ἔφη· ναί, πάνυ ἔχει αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ φλέγεται δι' αὐτόν. Μὴ δυνάμενος δὲ αὐτὸν περιλαβεῖν ἢ ἐρωτᾶν, εἰσῆλθεν ἐν τῷ κοιτῶνι, καὶ ἐδάκρυσε πικρῶς· ἐν τῇ ὥρᾳ γὰρ ἐκείνῃ, ὅτε εἶδε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παραχρῆμα ὑπεμνήσθη τοῦ καλοῦ γήρωος Ἰακώβ· καὶ ἔλεγεν ἐν δάκρυσι· μακάριοι οἱ βλέποντες τὸν ἅγιον χαρακτῆρα τοῦ σοῦ γήρωος, καλὲ πάτερ. Ὡς γε οἶμαι, οὐδὲ ὅλη ἡ βασιλεία μου καὶ ἡ δόξα ἀντάξια τοῦ σοῦ γήρωος, καλὲ πάτερ. Καὶ ἤθελον τοῦ πείθεσθαι ἐκ στόματος Βενιαμίν, εἰ ἔχεις με ἐν 292 καρδίᾳ καὶ ποθεῖς με, ὡς ἐγὼ σέ. Χάριν τούτου ἠνάγκασα τοὺς ἀδελφούς μου μετὰ δόλου κατενέγκαι μεθ' ἑαυτῶν Βενιαμίν τὸν ἐμὸν ἀδελφόν· οὐ γὰρ αὐτοὺς ἐπίστευσα λέγοντάς μοι τὰ περὶ σοῦ, ὅτι πατέρα ἔχομεν καὶ ἀδελφὸν μικρότερον. Ἐγὼ γὰρ ἐνόμιζον ὅτι φθόνῳ φερόμενοι ἀπέκτειναν καὶ τὸν φίλτατον υἱόν σου τὸν μικρότερον, Βενιαμίν, καὶ πλεῖον ἔβαλον τὴν ψυχὴν σου εἰς ἄδην ἐν ὀδύνῃ, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐμὲ ἀπέκτειναν τῇ προθέσει αὐτῶν. Ἐμίσησαν γὰρ τοὺς δύο ἡμῶν, ὅτι ὁμομήτριοι ὑπάρχομεν, ἐγὼ τε καὶ Βενιαμίν. Οἶδα, πάτερ, ὅτι σφόδρα λυπήση περὶ ἡμῶν, καὶ νῦν μάλιστα περισσῶς καταπεπόθηται τὸ γῆράς σου διὰ τὸν ἀδελφόν μου τὸν Βενιαμίν. Καὶ ἰδοὺ κἀγὼ σφοδρῶς ἀλγῶ κατανοῶν τὴν θλίψίν σου, ὅτι οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν παρεισθίκει τῷ γῆρᾳ σου. Οὐκ ἤρκεσε τὸ ἐμὸν πένθος τὸ πρότερον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλο πένθος προσετέθη σοι, πάτερ. Ἐγὼ εἶμι ὁ αἴτιος τῶν κλαυθμῶν τῶν σῶν καὶ τῶν ὀδυρμῶν. Ἀποτόμως γὰρ ἔπραξα κατενέγκας τὸν Βενιαμίν· ἀλλ' ἡ ἀκοὴ ἢ περὶ σοῦ ἠνάγκασέ με τοῦτο πράξαι, βουλόμενος μαθεῖν εἰ ἀληθῶς ζῆ ὁ πατήρ μου. Τίς δώσει μοι πάλιν ἰδεῖν τὸν ἅγιόν σου χαρακτῆρα, καὶ ἐμπλησθῆναι τοῦ προσώπου σου τοῦ ἀγγελικοῦ; 293 Εἶτα κλαύσας πικρῶς ἐν τῷ κοιτῶνι, νιψάμενος τὸ πρόσωπον, ἐξέρχεται ἰλαρῶς. Κελεύει πάντας εἰσαχθῆναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ συνεστίασαι αὐτῷ. Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου, πῶς πάντοθεν εἰς δειλίαν αὐτοὺς ἄγει ὁ Ἰωσήφ· ἕνα γὰρ ἕκαστον ἐκέλευσεν ἀνακλιθῆναι κατ' ὄνομα καλῶν καὶ κατὰ τάξιν, ὡς ἐτέχθησαν. Καὶ ἐκέχρητο ἐκάστῳ σχήματι μαντευόμενος εἰς τὸ κόνδου ποτήριον ἐστὶν ἀργυροῦν ὃ ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Τίθησι μὲν τὸ κόνδου καὶ ἔκρουε τῷ δακτύλῳ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ, καὶ τὸ κόνδου κρουόμενον ἤχον μέγαν ἀνέπεμπεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν παρεστηκότων τῇ οἰκίᾳ. Εἶτα κρούσας ἅπαξ, ἔφη· πρῶτός ἐστι Ῥουβήμ, πρῶτος ἀνακλιθήτω κατὰ τιμὴν. Κρούσας δὲ πάλιν, ἀνέδειξε τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου, λέγων· οὗτος Συμεὼν ὁ δεύτερος· ἀνακλιθήτω κατὰ τὴν γέννησιν. Κρούσας δὲ πάλιν τὸ τρίτον, ἔφη· Λευὶ ἀνακλιθήτω καὶ τιμηθήτω. Καὶ οὕτω πάντας ἀνέκλινε κατ' ὄνομα καλῶν αὐτοὺς καὶ κατὰ τάξιν. Εἰς ἔκστασιν οὖν αὐτοὺς ἤνεγκε περὶ τούτου καὶ πλείονα δειλίαν, ὥστε αὐτοὺς λογίζεσθαι ὅτι οὗτος πάντας οἶδε, μήτι γε ἄρα ἐπίσταται ἐκ τούτου. Καὶ πλείονα δειλίαν εἶχον διὰ τὸ κόνδου μᾶλλον, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔνε 294 νόουν λέγοντες ἕκαστος ὅτι ἡμεῖς τὸ πρότερον εἶπομεν ψευδόμενοι ἐκ θηρίου πονηροῦ τὸν Ἰωσήφ ἀναιρεῖσθαι. Καὶ ἦσαν χειμαζόμενοι ἰκανῶς περὶ αὐτοῦ. Ἴνα δὲ τὴν ὑπόνοιαν αὐτῶν ἀφέλῃ, ἐκ τῆς ἰδίας τραπέζης μερίδας αὐτοῖς δίδωσι, πλείονας δὲ τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ· τῷ Βενιαμίν δεκαπλασίονα δέδωκεν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. Τί δήποτε τοῦτο ποιῶν τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἐκ τοῦ κόνδου δεικνύει τὸ ὄνομα ἐκάστου; Ἴνα μείζον τὸ ἔγκλημα ποιήσῃ αὐτοῖς. Τότε ἐκέλευσε τῷ ἰδίῳ ἐπιτρόπῳ, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς σίτον εἰς πλησμονὴν ἄνευ τιμῆς, καὶ ἐν τῷ μαρσίπῳ Βενιαμίν ἀποθεῖναι λάθρα τὸ κόνδου, καὶ ἐν τάχει ἀπολύει αὐτοὺς μετὰ χαρᾶς. Ὡς δὲ μικρὸν ἀπέστησαν τῆς πόλεως χαιρόμενοι, κατέλαβεν αὐτοὺς δρόμῳ ὁ ἐπίτροπος τοῦ Ἰωσήφ, βαρέα ῥήματα λέγων αὐτοῖς, καὶ ὑβρίζων ἐν ἀπειλαῖς, κλέπτας αὐτοὺς ἀποκαλῶν, καὶ ἀναξίους τῆς τιμῆς γενέσθαι. Οἱ δὲ

ἀπεκρίναντο τῷ ἐπιτρόπῳ, ὅτι γε καὶ τὸ πρότερον χρυσίον εὐρομεν ἐν τοῖς μαρσίπποις ἡμῶν, καὶ ἐνέγκαμεν τῷ κυρίῳ ἡμῶν. Νῦν δὲ τὸ κόνδου εἶχομεν κλέψαι τοῦ κυρίου σου; Μὴ γένοιτο! Ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· τοὺς μαρσίππους ὑμῶν ρίψατε, ἵνα 295 ἐρευνησῶ. Καὶ σπεύσαντες κατήνεγκαν τοὺς μαρσίππους ἐκ τῶν ζώων· καὶ εὐρέθη τὸ κόνδου ἐν τῷ μαρσίππῳ Βενιαμίν. Ἰδόντες δὲ διέρρηξαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἤρξαντο μετὰ πολλῆς ἀπειλῆς ἐγκαλεῖν καὶ ὑβρίζειν καὶ τὴν Ῥαχὴλ ἅμα καὶ τὸν Ἰωσήφ σὺν μητρὶ καὶ ἀδελφῶ λέγοντες· ὑμεῖς σκάνδαλον ἐγενήθητε τῷ πατρὶ ἡμῶν· σὺ καὶ Ἰωσήφ, τὰ τέκνα τῆς Ῥαχὴλ. Ἰωσήφ βασιλεῦσαι ἐφ' ἡμᾶς ἐβούλετο, σὺ δὲ πάλιν, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐν αἰσχύνῃ καὶ ὀνειδισμῷ κατέστησας ἡμᾶς. Οὐχ ὑμεῖς ἐστε τὰ τέκνα τῆς Ῥαχὴλ τῆς κλεψάσης τὰ εἶδωλα τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ εἰπούσης ὅτι οὐκ ἔκλεψα; Καὶ ὑψώσας τὴν φωνὴν αὐτοῦ Βενιαμίν μετὰ κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ ἤρξατο ἓνα ἕκαστον πληροφορεῖν αὐτοὺς καὶ λέγειν· ἰδοὺ, αὐτὸς ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἐπίσταται, ὁ παραλαβὼν τὴν Ῥαχὴλ, καθὼς αὐτὸς ἠθέλησεν, ὁ γινώσκων τὸν θάνατον τοῦ παγκάλου Ἰωσήφ, ὃς τηρεῖ τὸν Ἰακώβ εἰς παραμυθίαν διὰ τὸν χωρισμὸν Ἰωσήφ, νῦν δὲ πάλιν παρακαλεῖ αὐτὸν ἀοράτως, καθὼς οἶδεν, ὁ βλέπων πάντα ἡμῶν πάντων καὶ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, αὐτὸς γινώσκει τὸ κόνδου τοῦτο, ὡς 296 φατε, οὐκ ἔκλεψα αὐτό, οὐδὲ πάλιν τοιαύτην ἐνθύμησιν ἔσχον περὶ αὐτοῦ. Οὕτως ἴδω τὰς ὀσίας πολιὰς τοῦ Ἰακώβ, ὅπως φιλήσω τὰ γόνατα αὐτοῦ μετὰ χαρᾶς. Οὐκ ἔκλεψα τὸ κόνδου τοῦτο. Οἴμοι, οἴμοι, Ῥαχὴλ, τί γέγονε τὰ τέκνα σου! Ἰωσήφ ὁ πάγκαλος, καθὼς λέγουσιν, ἐκ θηρίων ἀνηρέθη. Ἰδοὺ πάλιν ἐγώ, μήτηρ, ἄφνω κλέπτῃς ἐγενόμην, καὶ οὐκ οἶδα πῶς. Ἐν γῆ ἀλλοτρία κατέχομαι εἰς δουλείαν. Ἰωσήφ, ἐν ἐρήμῳ ἐκ τοῦ θηρίου βιβρωσκόμενος, ἐβόησεν ἵνα εὕρη τὸν ῥυόμενον, καὶ οὐχ εὔρεν. Ἰδοὺ πάλιν ἐγώ, ὦ μήτηρ καλή, τοὺς ἀδελφούς μου πληροφορῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἀκούων καὶ πιστεύων με τὸ σὸν τέκνον. Καὶ λαβόντες ὑπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν πρὸς Ἰωσήφ, μὴ ἔχοντες ἀπολογίαν περὶ τούτου. Ὑπολαβὼν δὲ Ἰωσήφ ἔφη αὐτοῖς μετὰ θυμοῦ· τοῦτό ἐστι τὸ ἀνταπόδομα τῶν ἐμῶν εὐεργεσιῶν; Διὰ τοῦτο ἐγώ ὑμᾶς ἐτίμησα, ἵνα ὑμεῖς τὸ κόνδου μου ἀφέλησθε ἐν ᾧ οἰωνίζομαι; Οὐκ εἶπον ὑμῖν, ὅτι οὐκ εἰρηνικοὶ ἀλλὰ κατάσκοποι ἐστε; Διὰ δὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ τοῦτο ἐγὼ πράττω, τὸν κλέψαντα τὸ κόνδου μου τοῦτον ἐγὼ κρατῶ εἰς δουλείαν ἐμοί. Ὑμεῖς δὲ πορευέσθε μετὰ σωτηρίας. 297 Καὶ προσελθὼν εἰς ἕξ αὐτῶν, ὀνόματι Ἰούδας, ἐγονυπέτει καὶ παρεκάλει λέγων· μὴ ὀργισθῆς, κύριε, ἵνα λαλήσω. Αὐτὸς ἡμᾶς ἠρώτησας παῖδάς σου λέγων, εἰ ἔχετε πατέρα ἢ ἀδελφόν· καὶ εἶπομεν· ὅτι ἐστὶν ὁ πατὴρ ἡμῶν δοῦλος σός, ἐσχηκὼς δύο τέκνα παμφίλτατα, ὑπὲρ πάντας ἡμᾶς· καὶ τὸν μὲν ἓνα θηρίον ἐσπάραξεν ἐν ὄρεσι, καὶ ὁ πατὴρ πενθεῖ αὐτὸν καθ' ἑκάστην ὥραν, καὶ ἐν ὀδύνῃ καὶ στεναγμῷ ὑπάρχει ἄχρι τοῦ νῦν, καὶ σχεδὸν εἶπεῖν ὅτι καὶ ἡ γῆ πενθεῖ εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ· τὸν δὲ ἄλλον μεθ' ἑαυτοῦ κρατεῖ εἰς παρηγορίαν ἀντὶ τοῦ πρώτου τέκνου· νῦν δὲ καθὼς ἐκέλευσας, ἡγάγομεν τὸν ἀδελφόν, καὶ εὐρέθημεν οἱ παῖδες σου ἐν δεινῇ ἀδικίᾳ. Ἐγὼ ἱκετεύω, ἵνα ἔσομαι σοι οἰκέτης ἀντὶ τοῦ παιδὸς τούτου. Μόνον ἀπελθέτω ὁ παῖς σὺν τοῖς ἀδελφοῖς πρὸς τὸν πατέρα, ὅτι αὐτὸν ἐγὼ ἐκδέδεγμαι ἐκ τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἀπελθεῖν χωρὶς αὐτοῦ πρὸς τὸν πατέρα οὐ δύναμαι, ἵνα μὴ ἴδω τὸν τοῦ πατρὸς μου πικρὸν θάνατον. Ἀκούσας δὲ Ἰωσήφ ἐλεεινὰ ῥήματα καὶ θεωρῶν αὐτοὺς πάντας μετ' αἰσχύνῃς ἐστῶτας, ὀρῶν δὲ καὶ τὸν Βενιαμίν διερρηχότα τὸν χιτῶνα αὐτοῦ, καὶ ἐν κλαυθμῷ προσπίπτοντα τοῖς γόνασι τῶν παρεστώτων, ἵνα αὐτοὶ δυσωπήσωσι τὸν Ἰωσήφ 298 ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅπως συγχωρήσῃ αὐτῷ κατελθεῖν μετὰ τῶν ἀδελφῶν, πάνυ εἰς ὑπερβολὴν ἐταράχθη, ἐκ τῶν σπλάγχνων αὐτοῦ κινούμενος, καὶ μετὰ σπουδῆς ἐκέλευσε τοὺς ἐστῶτας ὑποχωρήσαι. Καὶ ἐξελθόντων, ὑψώσας τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὁ Ἰωσήφ μετὰ κλαυθμοῦ εἶπεν αὐτοῖς, μετὰ παρρησίας, τῇ ἑβραϊδί διαλέκτῳ· Ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ ὁ ὑμέτερος ἀδελφός· οὐκ ἐβρώθη ἐκ θηρίου, καθὼς ὑμεῖς λέγετε. Ἐγὼ εἰμι ὁ

ὕφ' ὑμῶν γυμνὸς ῥιφεὶς ἐν τῷ λάκκῳ. Ἐγὼ εἶμι ὁ πραθεὶς τοῖς Ἰσμαηλίταις· ὁ περιπτυσσόμενος πάντων ὑμῶν καὶ τοῖς γόνασι καὶ τοῖς ἴχνεσι· καὶ τότε οὐδεὶς με ἐν τοιαύτῃ θλίψει ἠλέησεν, ἀλλ' ὡς τὰ θηρία τὰ ἄγρια ἐγχειρίσασθέ μοι. Πλήν, ἀδελφοί μου, μηδεὶς ὑμῶν δειλιάσῃ, μηδὲ φοβηθῆ, ἀλλὰ μᾶλλον ἀγαλλιᾶσθε κἀγὼ καὶ ὑμεῖς ὅτι ἐγὼ βασιλεύω. Καὶ ὄν τρόπον εἶπατε τῷ πατρὶ ἡμῶν τὸ πρότερον, ὅτι ἐγὼ ἐν ὄρεσιν ἐκ θηρίου ἀνηρέθην, πάλιν ἀπελθόντες ἀναγγεῖλατε τῷ Ἰακώβ, λέγοντες, ὅτι ζῆ ὁ Ἰωσήφ ὁ υἱός σου, καὶ ἴδου κάθηται ἐν ἄρματι βασιλείας Αἰγύπτου. Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς τοῦ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ὑπέμειναν ὡσεὶ νεκροὶ ἀπὸ φόβου καὶ δειλίας. Καὶ προσελθὼν Ἰωσήφ, τὸ βλάστημα τοῦ Ἰακώβ, κατεφίλησεν ἕνα ἕκαστον αὐτῶν ἐν πόθῳ ἀμνησικακῶς καθὼς ἔπρεπεν αὐτῷ, καὶ 299 πάνυ ἐχαροποίησεν αὐτοὺς ἐν δώροις καὶ ἐν χαρᾷ μεγάλη. Καὶ ἀνέπεμψε πάντας αὐτοὺς πρὸς τὸν Ἰακώβ, λέγων οὕτω· μὴ μάχεσθε καθόλου ἐν τῇ ὁδῷ, ἀλλὰ μᾶλλον πορεύεσθε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν πατέρα, καὶ εἶπατε αὐτῷ· τάδε λέγει ὁ υἱός σου ὁ Ἰωσήφ· ἐποίησέ με ὁ Θεὸς πάσης Αἰγύπτου βασιλέα. Ἐλθέ, πάτερ, ἐν χαρμοσύνῃ καρδίας, ἵνα ἴδω τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπον τοῦ σοῦ γήρωσ. Καὶ ἀπελθόντες μετὰ σπουδῆς ἀνήγγειλαν τῷ Ἰακώβ τὰ ῥήματα Ἰωσήφ, ὅσα αὐτοῖς ἐνετείλατο. Ἀκούσας δὲ Ἰακώβ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωσήφ, ἐστέναξε πικρῶς, καὶ δακρύσας εἶπεν αὐτοῖς· εἰς τί ὑμεῖς ταράσσετε τὸ πνεῦμά μου, ἵνα ἀναμνησθῶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ παγκάλου Ἰωσήφ, καὶ τὴν λύπην τὴν κατ' ὀλίγον σβεσθεῖσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μου θέλετε ἀνάψαι; Καὶ προσελθὼν Βενιαμίν, καταφιλῶν τὰ γόνατα αὐτοῦ καὶ τὸν πῶγωνα, ἔλεγεν· ἀληθινὰ εἰσι τὰ ῥήματα ταῦτα, καλὲ πάτερ· καὶ ἔδειξεν αὐτῷ πάντα τὰ πεμφθέντα παρὰ Ἰωσήφ. Καὶ τότε ἐπίστευσε τοῖς ῥήμασι Βενιαμίν. Καὶ ἀναστὰς πανοικὶ μετὰ σπουδῆς καὶ μεγάλης χαρᾶς κατήλθεν εἰς Αἴγυπτον πρὸς Ἰωσήφ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ ἤκουσεν Ἰωσήφ ὅτι παρεγένετο ὁ Ἰακώβ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἀνέστη μετὰ 300 χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως μετὰ τῶν μεγιστάνων Φαραῶ, κἀκεῖ ὑπήντησεν αὐτῷ μετὰ πολλῆς ὑπηρεσίας. Ὡς δὲ εἶδεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἔπεσεν ὑπεράνω τοῦ τραχήλου αὐτοῦ μετὰ πολλοῦ πόθου λέγων· νῦν ἀποθανοῦμαι ἀφ' οὗ εἶδον τὸ πρόσωπόν σου, τέκνον γλυκύτατον· ἔτι γὰρ σὺ ζῆς ἀληθῶς. Καὶ ἐδόξασαν ἀμφοτέροι τὸν Θεόν. Ὑπὲρ δὲ τούτων ἀπάντων δόξαν ἀναπέμψωμεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.